

Τὸ ἀρχ. ἀποκρίνομαι. Ὁ τύπ. ἀποκρένομαι καὶ μεσν.

1) Ἀπαντῶ εἰς τὸ ἐρωτώμενον, δίδω ἀπάντησιν σύνηθ. : Φωνάζω φωνάζω καὶ δὲ μ' ἀποκρίνεται κἀνένας. Ἀποκρίνεται ὁ δεῖνα καὶ τοὺς λέει. Ἄν σοῦ μιλῇσῃ ἄσκημα, ἐσὺ μὴν τοῦ ἀποκριθῇς. Τὸν ρωτῶ, μὰ δὲ μοῦ ἀποκρίνεται σύνηθ. Τόση ὥρα σοῦ μιλάω καὶ δὲν ἀποκρεῖσαι Κορινθ. Δὲς τί ἀποκρεῖται; Μακεδ. Ἐτῆρε νῆ ἀποκρίτε Τσακων. || Φρ. Σίντας κρέν'νι ν' ἀποκρίνισι (ὅταν σοῦ ζητοῦν τὴν κόρην σου εἰς γάμον, νὰ μὴ ἀρνῆσαι) Αἰτωλ. || Παροιμ. Ἀλλὰ λέω τοῦ καλοῦ μου καὶ ἄλλα μ' ἀποκρίνεται (ὅταν περὶ ἄλλων ἐρωτᾷ τις, περὶ ἄλλων δὲ ἀπαντᾷ ὁ ἐρωτώμενος. καλὸς = μνηστήρ) Αἰγίν. || Ἄσμ.

Σὰν εἶδεν ἔτο' ἡ μάγνα του, πολ-λὰ τὸν ἐφοήθη, ἄνοιξε τὸ στομάτι τῆς, γλυτθεῖ τὸν ἀποκριθῇ Κύπρ.

Τσαῖ τσεῖνη μ' ἀποκριθῇσε, ἀλλὰ δὲ δὸ δουράρω, τὸ δρωτό μου ἀγαπητικὸ νὰ τὸν ἀδδαδοννάρω

Θήρ. (Οἶα) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 6660 «κι ἂν μὲ ἐρωτήσῃ ὁκάποιος διατὶ τρόπον τὸ ἐποίκεν; | ἐγὼ τοῦ ἀποκρένομαι...» β) Ἀπαντῶ αὐθαδῶς, ἀντιλέγω εἰς ἀνώτερον Κεφαλλ. : Δὲ θέλω περέτη ν' ἀποκρίνεται.

2) Ἀναδέχομαι τι, ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην, τὴν ὑποχρέωσιν τινος Ἀνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Γέρμ. κ.ά.) Σάμ. —Γέρ. Κολοκοτρών. 57 καὶ 139: Ἀποκρινόμεθα ὅλα τὰ ἔξοδα ὅπου ἔχετε καμωμένα Γέρ. Κολοκοτρών. 139 Ὅμοιο σύνορογ δυνῇ εἰς τὴν στρατά... στρατηλάτης, νὰ εἶναι ἀποκριζάμενα τὰ χωριά τὰ τριγυρινά, ἐὰν δὲν παραδώσουν τοὺς κλέφτες Γέρ. Κολοκοτρών. 57 Ὅσα ἔξοδα τρέξουν θὰ τὰ ἀποκρίνεται Ἀνδρ. Γε' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἐγὼ ἀποκρένουμι Σάμ. || Παροιμ. Μῆτε ρωτηζάμενος μῆτ' ἀποκριζάμενος (οὔτε ἠρωτήθην οὔτε ἄρα εὐθύνομαι δι' ὅ,τι συνέβη ἢ μέλλει νὰ συμβῇ) Κονίστρ. κ.ά. Οὔτε ὀριζάμενος εἶμαι οὔτε ἀποκριζάμενος (οὔτε ἐξουσιάζω τι οὔτε εὐθύνομαι δι' ὅ,τι συμβαίνει) Γέρμ. Οὐρ'ζάμινους καὶ ἀποκρισάμινους (ὁ μὴ ὑπ' ἄλλου ἐξαρτώμενος, αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος. οὐρ'ζάμινους = ὀριζάμενος) Ἡπ. 3) Ἀνταποκρίνομαι, ἀντιστοιχῶ πρὸς τι Ἴονιοι Νῆσ. : Τὸ πρῶμα μου ἀποκρένεται, ἂν χρωστάω.

ἀποκρίνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κρίνω.

Τελειώνω τὴν κρίσιν : Ἐκρίναν τῶι ἀποκρίνασιν.

ἀπόκρισι ἡ, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀπόκρισι Τσακων. ἀπόκρουσι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόκρισις.

1) Ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρωτώμενον σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) Τσακων. : Τὸν ρώτησα, μὰ δὲ μοῦ ὅσως ἀπόκρισι. Περιμένω ἀπόκρισι σύνηθ. Ὡν' θὰ νῆ δοῦ ἀπόκρισι (δὲν θὰ τοῦ δώσω ἀπόκρισι) Τσακων. Ν' ἀφηγκριστῇς καλὰ ἔντα ἀπόκρισι θὰ σ' πῇ Σκῦρ. || Ἄσμ.

Χρονοῇ καῖγλαν φέρετε τοῦ ρῆα νὰ καθίσῃ, νὰ βγάλλῃ τὴν ἀπόκρουσιν τοῦ βέη νὰ μιλήσῃ (καῖγλαν=καρέκλαν) Κάρπ. 2) Ἀπάντησις εἰς ἐπίκληξιν, εἰς ἔλεγχον, ἀπολογία Ἀνδρ. (Κόρθ.) Εὐβ. κ.ά. : Νὰ ἰδοῦμε τί ἀπόκρισι θὰ δώσῃ 'ς τὸν πατέρα του Εὐβ. || Ἄσμ.

Ὅπ' ἀγαλᾶ μελαχρινὴ πρέπει νὰ ἔχῃ γνῶσι, γιὰτ' ἔχει μὲ τὸν ἔρωτα ἀπόκρισι νὰ δώσῃ

Κόρθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 249 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «καὶ μὲ τὴν ὥρα τὴν πολλήν 'ς ἀπόκρισι κινήθη, | μὲ κλάημα καὶ ἀναστεναμὸ τοῦ φίλου 'πηλοήθη». Συνών. ἀποκρισιά.

ἀποκρισιὰ ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Φιγάλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόκρισις.

Ἀπόκρισι 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν. : Ἄσμ.

Κε' ὁ Δῆμος ἀποκρεῖται, δίνει ἀποκρισιὰ.

ἀποκρισιάρης ὁ, Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἴονιοι Νῆσ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) κ.ά. ἀποκροσιάρης Μεγίστ. —(Νουμᾶς 148,9) ἀποκροσιάρης Ἀθ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἀποκλισιάρης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀποκρισιάρης, παρ' ὁ καὶ ἀποκλισιάρης. Καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1,156 (ἐκδ. RDawkins) ἀποκλισιάρης. Διὰ τὸν τύπ. ἀποκροσιάρης ἰδ. ΓΧα-τζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 26. Ὁ φθόγγος σῆα φωνητικῶς μεταβάλλεται εἰς σα κατ' ἀπώλειαν τῆς οὐρανώσεως.

1) Ὁ ἀποστελλόμενος ὅπως κομίσῃ προφορικὴν ἢ γραπτὴν ἀπάντησιν, διαγγελεύς, ἀγγελιαφόρος Ἴονιοι Νῆσ. Κρήτ. Κύπρ. Ἀνκ. (Λιβύσσ.) : Παροιμ. Ἄν λέγῃ ὅ,τι τοῦ λέγε, δὲ φταίγει ὁ ἀποκρισιάρης (ὅτι ὁ κομίζων δυσάρεστον ἀπόκρισιν δὲν εὐθύνεται δι' αὐτὴν) Ἴονιοι Νῆσ. || Ἄσμ.

Τετράδῃ τὸ ξημέρωμα ὥς τὸ κολατσιδάκι

ἀποκρισιάρη βέρανε τὸ Χατζῆ Ἀνετάκι

Κρήτ. 2) Ὁ μεσολαβὼν πρὸς σύναψιν συνοικεσίου, προξενητὴς Μεγίστ. —(Νουμᾶς ἐνθ' ἂν.) : Οἱ γονεῖς τῆς κόρης ἄμα σημαδέφουν τὸ γαμπρό... θὰ στείλουν μερικὸν συγγενεῖς καὶ φίλους, τοὺς ἀποκροσιάρηδες, νὰ πάν τὴ νύχτα μὲ τὸ φανάρι 'ς τοῦ γαμπροῦ τὸ σπίτι γιὰ νὰ γυρέψουν τὸ νέον ἀπὸ τοὺς γονεῖς του (Νουμᾶς ἐνθ' ἂν.) β) Πληθ. ἀποκρισιάρηδες, οἱ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης ἀγγέλλοντες τὴν μέλλουσαν ἄφιξιν τῆς συνοδείας τοῦ γαμπροῦ Θράκ. (Σαρεκκλ.) 3) Ὁ μὴ διστάζων νὰ ἀπαντᾷ, τολμηρὸς, ἀναιδὴς εἰς ἀποκρίσεις Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Πολὺ ἀποκρισιάρης εἶναις κ' εἶσαι! Ἀποκρισιάρη 'νναῖκα. β) Ὁ ὁμιλῶν ταχέως Πελοπν. (Βούρβουρ.) : Εἶναι ἀποκρισιάρη, λέει τοῖς κουβέντες τῆς γλήγορα. 4) Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν ὁ ἀποκρινόμενος διὰ τοῦ «κύριε ἐλέησον» ἢ «ἀμήν» εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ ἱερέως Ἀθ.

ἀποκρισιάτωρας ὁ, Ἡπ. ἀποκρισιάτωρας Ἰθάκ. Κεφαλλ. Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόκρισι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτωρας.

Ὁ κομίζων ἀπόκρισιν : Παροιμ. Ἀποκρισιάτωρας δὲ δέρνεται (ὁ κομίζων δυσάρεστον ἀπόκρισιν δὲν εὐθύνεται δι' αὐτὴν) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Καλὸς ἀποκρισιάτωρας πάει 'ς τὸν κάτω κόσμον

καὶ ὁπῶχει λόγια ἄς τοῦ πῇ καὶ ἄς τοῦ τὰ παραγγεῖλῃ

Λευκ.

ἀποκρισοβόλι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόκρισι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλι.

Πολλαὶ καὶ πῶς αὐθάδεις ἀποκρίσεις : Εἶδ' ἀποκρισοβόλι 'ναι, καμένε, ποῦ τὸ δώνεις! Συνών. ἀποκρισοθέμι.

ἀποκρισοθέμι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόκρισι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θέμι.

Ἀποκρισοβόλι, ὁ ἰδ.

ἀποκροκύδα ἡ, ἀμάρτ. ἀποκροκία Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κροκύδα.

Πληθ., τὰ μετὰ τὸ λανάρισμα ὑπολειπόμενα ἄχρηστα ἔρια.

ἀποκρόκυδο τό, Ἴονιοι Νῆσ. Παξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κροκύδι.

Ἀπόρριμμα ἐκ τῆς κατεργασίας τοῦ λίνου, τῆς καννά-

